

Jövőbeli szerepünk

Tim Boyd írása

Megjelent a The Theosophist 2023. júliusi számában

Azt mondják, ha valaki biztos akar lenni abban, hogy téved, próbálja megjósolni a jövőt. Tíz évvel az atombomba felrobbantása előtt Albert Einstein kijelentette: "Nincs a legcsekélyebb esélye sem annak, hogy valaha is elérhető lesz nukleáris energia. Ez azt jelentené, hogy az atomot tetszés szerint össze kellene törni". Tehát nem teszek jóslatokat, de szeretnék valamit mondani a teozófia jövőbeli jelentőségéről.

H.P.Blavatsky (HPB), a Teozófiai Társaság (TS) fő alapítója azt mondta: "A teozófia a kortalan bölcsesség, amelyet látnokok generációi teszteltek és igazoltak." Ebből eredően azt mondhatjuk, hogy a kortalanság minősége mellett ez is tesztelhető és igazolható, ami azt jelzi, hogy van személyes élmény-összetevője.

A teozófia szó gyökere az isteni bölcsesség, vagy az istenek bölcsessége, akiknek a valóságérzékelése meghaladja a mi korlátjainkat. A teozófiát sokféleképpen írták le. Az "ősi bölcsesség" kifejezést gyakran szinonimaként használják, amely bár nem helytelen, de hiányos. Minden országban, minden nép között, minden időben volt valami kifejezése. A görög és egyiptomi misztérium-iskolákat, a Védákat, a buddhizmust, a Bibliát mind nevezhetnénk Ősi Bölcsességnek – a Kortalan Bölcsesség kifejezéseinek – a Kortalan Bölcsesség kifejezéseinek egy adott időszak gondolkodásában és kifejezőmódjában.

A kereszténység kortársabb a számunkra, de ha a forrását nézzük, a szimbolika, az allegóriák és az utalások az akkori agrár-kultúrában gyökereznek. Az aratás, a tenyésztés, a pásztorkodás és a földművelés a tanítások közlésének fő metaforája. Például van egy példabeszéd arról, hogy lehetetlen új bort régi tömlőkbe tölteni, szó szerint utalva az állatok bőrére, amelyeket a műanyag vagy az üveg előtti időkben tartályként használtak. Bár ez a kétezer évvel ezelőtti Levantében élők számára köztudott volt, a kortárs ember számára korlátozott jelentősége van. Az Ősi Bölcsesség - a Kortalan Bölcsesség csomagolva és úgy bemutatva, hogy egy adott időben és adott emberekhez szóljon. A kommunikáció formája „ősvivé”, régiessé válik, ahogy a kultúra és a feltételek idővel változnak.

A kifejezés, amit én jobban szeretek, a "Kortalan Bölcsesség". Számomra ez a leghelyesebb, legérthetőbb és legpontosabb kifejezés a teozófia leírására. Kortalan abban az értelemben, hogy mindig és mindenhol a maga teljességében van jelen. Bármilyen formában is hozzáférhető, ahogyan felöltözteti magát. Határtalan is, és időnként kibontakozik egy kiszélesedő vízió önmagáról, válaszul az emberi kibontakozásra és szükségletekre. A tudatosság felemelkedésének és kiterjesztésének feltétele az, aki kapcsolatba tud vele lépni. Egyesek számára ez a TS küldetése és munkájának értelme.

Van az elképzelés, amelynek mindannyian alávéttük magunkat, hogy „a tudás hatalom”. Mindannyian hallottuk és elfogadtuk, mert igaz, de egy bizonyos szinten, és nem azon túl. A tudás és a bölcsesség között minőségi különbség van – a kettő nem ugyanaz. A tudás felhalmozódására és annak erejére általánosan fektetett hangsúly miatt szokásos feltételezés, hogy a lelki életben a szabályok ugyanazok. A teozófiai hagyományban számos könyv található, amelyek erőteljes

igazságokat mutatnak be, de nem az igazságot, hanem úgy gondolják, hogy azok ebbe az irányba vezethetnek.

Amikor új voltam a Teozófiai Társulatban, volt egy csoportunk, amely teozófiai közösséget alkotott, és sok észrevételt tett. Volt egyszer egy idősebb úr, sok évtizedes szellemi tanítvány, akire mindannyian felnéztünk. Sétáló enciklopédiája volt a spirituális írásoknak. Egy ponton nehéz időszakon ment át, és meghívtuk, hogy jöjjön hozzánk egy időre, amíg a dolgok tisztázódnak. Akkoriban az volt a gyakorlatunk, hogy a nap egy csoportos meditációval kezdődött. Szerettük volna, hogy csatlakozzon hozzánk, és ő is nagyon várta. Mint kiderült, több évtizedes tanulmányozása során soha nem fogta fel a meditáció fogalmát, sem annak értékét és fontosságát a gyakorlatban. Számára a meditáció olyan pozitív kijelentések megismétlésének megerősítése volt, mint „Isten fénye körülvesz” és így tovább. Világában az elme folyamatos tevékenysége és a tudás felhalmozása volt a legfontosabb. Az elme lecsillapításának gondolata és gyakorlata teljesen idegen volt tőle.

A bölcsesség a valóság érzékeléseként írható le. Az indiai spiritualításban ott van az az elképzelés, hogy a világ és minden, amit látunk és tapasztalunk, Maya vagy illúzió. Némi kibontakozással részt veszünk ebben az illuzórikus jelenetben azzal a gondolattal, hogy lehetséges mélyebben látni és megtapasztalni, és úgy találjuk, hogy a tudás értékes abban, hogy irányt mutasson. De a bölcsesség nem egyenlő a tudással. Tudatossá válhatunk mások tudásából, de nem válhatunk bölccékké mások bölcsességéből.

Mabel Collins A fehér lótosz idillje című kis könyvének vége felé három igazság hangzik el. Az egyik kijelenti: "Az élet kútfője bennünk lakozik és körülöttünk van, halhatatlan és örökké áldásos, nem hallható, nem látható, nem érezhető, de aki a megismerésre vágyik megismerheti."

Ez a bölcsesség vesz körül és hat át bennünket, és itt és most elérhető számunkra a maga teljességében. A legfontosabb különbség a tapasztalatból ismerő és a mások leírásaiból tudó személy között az észlelés vágya, ami időt, türelmet és intelligens erőfeszítést kíván tőlünk. A bölcsesség nem fog egyszerűen ránk esni, mert valamilyen megragadó módon azt akarjuk.

Bár ha észlelünk, pontosan ez történik – minden pillanatban olyan, mintha eső zuhogna ránk. Ez a Bölcsesség természete. A tudás hatalom, de amikor a bölcsesség teozófiai megközelítéséről beszélünk, akkor az az igazi erő, amelyet a tudás ruházhat ránk, és arra ösztönöz bennünket, hogy túllépjünk a tudáson.

1875-ben a TS szervezett mozgalomként jött létre. Az emberi gondolkodás birodalmába való belépésének célja az volt, hogy bizonyos magokat ültessen el az emberiség tudatában a jövőbeli növekedés érdekében.

A Mahachohan (a transz-himalájai Mahatmák feje) levelében az emberi gondolatok és viselkedés két alapvető, problematikus áramlatát azonosították. Az elsőt brutális materializmusként írták le, amelyet az akkori tudomány tovább erősített. A második áramlat a degradált babona volt, ezt az irányt követi a világ vallásainak többsége. E vallások alapítói őszintén kapcsolatban álltak a Bölcsességgel, „az életet adó elvvel”. De az ezt követő bölcsesség megszervezésére irányuló kísérletek olyan papi mesterséghez vezettek, amely megkövetelte az emberek és az igazság közötti kapcsolatot, megkövetelte a szertartásokat, hogy megismertessük magunkat az igazsággal, jelmezeket, étkezési módokat stb.

Azok számára, akik túllátnak a dogmákon és a rituálékon, a vallás a Bölcsesség erős útja. De a többség számára ez volt az a fajta megalázó babona, amelyet tanítottak. A Mahachohan levelének lényege az volt, hogy a két út között középútra van szükség ahhoz, hogy elkerüljük az emberiség számára nem kívánatos eredményt. Ebből a nézetből született meg a Teozófiai Társulat. Véleményem szerint öt nagyon specifikus mag elültetése jött létre az emberiség tudatában, melyeket most már bizonyos mértékig virágzásban látunk.

Az első mag a **több dimenzió** gondolata lenne. Ez egy több dimenziós univerzum, és mindannyian több dimenziós lények vagyunk, akik képesek vagyunk bármilyen szinten működni. Hét meghatározott sík, a legsűrűbb anyagtól a legmagasabb szellemig áthatol egymásba, és alkotja az univerzumot, amelyben működünk. Ismerjük azt az elképzelést, hogy a testre hatással vannak az érzelmek. A biológia alapvető tényeként ismerjük, hogy a test kémiai összetételükkel összefügg az érzelmi állapotunkkal.

Kémiai koktél választódik ki a vérbe, ha mérgesek vagyunk, félünk vagy szomorúak leszünk. Ahogyan az érzelmeink kölcsönhatásba lépnek a testtel, az elme kölcsönhatásba lép az érzelmekkel és a testtel, és ezek mind folyamatosan beszélnek egymással.

Ebből a beszélgetésből alakul ki a hangulatunk. Lényünknek három különálló dimenziója van, amelyeket ismerünk, de vannak mélyebb szintjei is.

A második magot több szempontból is leírnám. Először is van az az elképzelés, hogy **az univerzumban nincs üres tér**. A leírás másik módja a **mindenütt jelenlévő intelligencia**. Az intelligencia energia mintái folyamatosan aktívak körülöttünk és bennünk. Teozófiai szempontból ez az intelligens mintázat nem csak a röntgen-, mikrohullámú- és mobiltelefon-jelekről szól, amelyek áthatják a testünket. Felismerjük a létezés hierarchiáit is. Csak mi vagyunk emberek, és

vannak nem fizikai természetű lények alattunk és felettünk kibontakozásukban – az elemekről, dévákraól vagy angyalokról, Dhyan Chohanokról (a Világegyetem felügyeletével megbízott isteni intelligenciákról) beszéltek és tapasztaltak az emberek a történelem során. Minden rend intelligenciája jelen van és aktív, bárhol is vagyunk. Ahogy rájuk hangolódunk, saját magunk és mások hasznára válunk.

A harmadik mag az **ön-felelősségvállalás**. A pap, imám vagy rabbi nem nyitja meg előttünk a megvilágosodás kapuit. A legtöbb, amit tehetnek, hogy irányt mutatnak nekünk. Rejtett lehetőségeink kibontakozásáért, a kondicionálás rabságából való megszabadulásért mi magunk vagyunk felelősek.

A **spirituális evolúció** a negyedik mag. Az evolúciót darwini értelemben is megérthetjük: ha elég erősek vagyunk, túléljük és feljutunk a csúcsra, a gyengék nem jutnak fel. A legrátermettebbek túlélése írja le a fizikai lény fejlődését. Ez a nézet nem helytelen, de nem kapcsolódik a tudat kibontakozásához, amely a formákat lakja és használja.

Egy mélyebb kibontakozás megy végbe. Az evolúció szó szerint azt jelenti, hogy kibontakozik. Arra az időre nyúlunk vissza, amikor az írást egy tekercsre írták, és a tartalom megértéséhez ki kellett azt bontani. Vannak olyan állapotok, amelyek felé mutatunk, spirituális állapotok, amelyeket fokozhatunk és felgyorsíthatunk, amikor is ez értelmes irány lesz számunkra.

Végül az ötödik mag-gondolat az **Egység, minden élet egysége**. Az elkülönülés a növekedésünk szükséges szakasza, de téves a tényleges lényünk szempontjából. Legyen szó a levegőről, amit beszívunk, a gondolatainkról vagy az életünket lelkesítő szellemről, folyamatosan keveredünk. Ezt az egységet leplezi az a tény, hogy testben kell élnünk. Én itt állok, te pedig nem, szóval valósnak

kell lennie, hogy külön vagyunk. Mondom az ujjamnak, hogy mozogjon, és mozog, a tied pedig nem.

Mindenki számára, aki megismerkedett ezekkel az elképzelésekkel és a mögöttük álló tanításokkal, és talált némi visszhangot saját tapasztalataival, világossá válik, hogy mindannyiunk számára nagyobb lehetőségek rejlenek. Több is lehetünk. Szent Ferenc megjegyezte: "Amit keresünk, azt keresik." Mindenütt fürkészhetünk, ahol a valóság mélyebb megtapasztalásából akár csak egy csipetnyit is érzékelünk.

Bárki, aki értékesnek találja ezeket a fogalmakat, odafigyel rájuk. Amikor megvizsgálják őket, és fontosnak találják, a prioritások eltolódnak, először az információk és ötletek mélyebb tanulmányozása felé. De a fogalmak, információk és ötletek csak idáig mennek. A komoly tanulóknak hamarosan olyan gyakorlatot kell végeznie, amely magában foglalja a tanulást, de más elemeket is. H.P.B. „A Csend hangja” című művében ez a kijelentés hangzik el: „Az önismeret a gyermek szerető tetteiből áll”. A spirituális Én mélyebb megismerésének katalizátorai a szeretetteljes tettek – tudatos, együttérző cselekvés mások és önmagunk iránt.

Végső soron mindenkinek, aki elkötelezi magát ezen az úton, elkerülhetetlen tapasztalata az, hogy gyógyítóvá válik. A gyógyítás a teljesség helyreállítását jelenti – a töredezettség megszűnését. Vannak, akiknek jelenlétében biztonságban, támogatottságban és békében érezzük magunkat - nem azért, mert bármit mondanak vagy tesznek kívülről.

Tudatuk minősége az, ami „olyan hangosan beszél, hogy egy szót sem hallunk, amit mondanak”. Ilyen a jövője mindazoknak, akik elkötelezték magukat az önátalakítás ezen útjának. Fokozatosan előbb-utóbb bekerülünk azok közé, akiknek az élete segíti a világ gyógyulását.